

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat á domicili. . . 4 rls. trimestre
 Fora de Barcelona enviat. 6 » »
 Número sol. 2 cuartos.
 Número atrassat. 4 » »

Los suscriptores de fora de Barcelona deurán enviar lo import de las suscripciones en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
 La correspondencia al igual que 'ls periódichs de cambi s' dirigiran al passatge de Colon, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajan rebut lo dijous al mati no seran contestadas fins la setmana següent.

Antiga fatxada de Sant Pau del Camp en Barcelona.

SUMARI.

Antiga fatxada de Sant Pau del Camp en Barcelona; per Pau Gibert y Roig.—Sant Benet de Bages (poesia); per Emili Coca y Collado.—Cartell del Consistori dels Jochs Florals de Barcelona.—Una historia misteriosa; per Antoni Careta y Vidal.—Las dugas órfanas (poesia); per Rafael Tintoré.—Curiositats y noves.—Gra y Palla.—Xarada.—Correspondencia.

ANTIGA FATXADA DE S. PAU

DEL CAMP EN BARCELONA.

Eixint cap á l' *Ensanche* de San Antoni per lo carrer de S. Pau, certament haurá cridat mes d' una volta l' atenció de mos llegidors l' antich monastir qu' allí s' aixeca, y la fecha de qual construcció, 's pert en la nit dels segles. Y tot lo qui per aymant de las arts y de la historia 's tingui, no haurá pogut menys que reprimir sa indignació, al véurer lo poch respecte que, en nostra terra, 's te á aytals monuments. Voltat lo ahir solitari temple de S. Pau del camp, per una munió de casas sens cap ordre ni concert, amagada sa antiga fatxada per parets y ruinas, y privat lo curiós de véurer lo claustre, 's disfressa d' una manera indigne (síam permesa la comparació) á un vell respectable, ab traços de mascaró dels *de setse*.

Fa poch temps, queya lo famós claustre de Sant Pere, 's soterraba un mosaich romá que servia de paviment á San Miquel, s' arruinavan monuments estimables per sas formas, ó pels fets històrichs en ells succehits. Fa també relativament poch temps que s' enmantellava indignament á San Pau del Camp, y encara gracias que 's conservi lo edifici, y á tot aixó, y al véurer del modo com 's tornan munts de ruinas las joyas tant estimadas per los vers Catalans, y 'ls homes de lletras, per mes que 's fassi y per mes que 's digui son desatessos los crits de protesta, que justament donan.

La porta de San Pau que representa lo grabat de la pág. 49 te tots los vestigis que la fan remontar á la baixa etat. La com-

pon un cos quadrat que sobresurt al reste de la fatxada, y que serveix de marc á la porta d' entrada, al costat de la que, 's troban dos petitas y primas columnas coronadas per uns capitells toscament llaurats com ellas, y que demostran pertanyer á una transició árabe romana. De sobre d' aquests, s' apoya un gros arch voltat per quatre figuras, simbolissant los quatre evangelistas, ço es lo ángel, l' áliga, lo lleó, y lo bou, y al bell mitx de las dos primeras, un xich amunt, 's veu aislada una ma qu' assenyala á la dreta. Coronan la fatxada dos troneras cubertas, que en temps remots deurían servir pera defensar lo temple, y unas guarnicions d' archs bisantins que li donan mes carácter. Desobre la porta 's llegeix una inscripció lleonina invita als fidels á entrar en aquell sagrat recinte.

Descrita ja la porta, passem á donar alguns datos sobre la fundació y vicisituds sofertas per lo edifici, y dihem alguns, ja que, lo espay de que disposar podém en la «BANDERA CATALANA» no es lo suficient pera poderi donar la extensió que voldríam.

Autors hi ha, que volen concedir á San Pau una antiguitat molt respectable, per quant posan sa construcció al segle V de nostra era. Altres no admeten aytal suposició, mes reconexen que ja existia á últims del segle IX, y á principis del X se sab ab tota certesa que, fora lo cercle fortificat de Barcelona tirant cap á Montjuich, s' alsaba sol y completament aislats lo monastir de San Pau que, gracias á sa situació se l' anomená *del camp*. Consta que Vifredo II fill del *pelut* fou un dels principals protectors y restauradors del monastir. Per aquella mateixa época en 914, los monjos que allí habitavan van tenir d' abandonar sa vivenda, á causa de la inseguritat ab qu' estaban, gracias á las lluytas no interrompudas que en aquells temps tenían lloch. En 979 vivian en aquell recinte los monjos de San Benet, y 's vehurían segurament obligats á sortir d' ell, quant Almançor en 986 asaltá á Barcelona, restant lo monastir sol y desocupat per espay d' mes d' un segle, fentlo reedificar á sas costas en 1117, un ciutadá nomenat Guillemt Guitart y sa esposa Rotladis, los restos

mortals dels qui, reposaban en un sepulcre que avuy 's troba en lo museo de San Joan, puig l' Academia de Bonas Lletres, volgué salvarlo de la profanació que han hagut de sofrir tantas y tantas despallas venerandas. Sobre 1120 ocuparen de nou lo monastir los rel·ligiosos, y sobre 1578 los monjos de Montserrat passaren a habitarlo, fins que, trasladats a San Benet de Bages en 1593, ocuparen lo convent de San Pau los rel·ligiosos Claustrals que lo tingueren d' abandonar en 1835.

No hi ha perque contar las inombrables tradicions que, sobre aquell monastir alimentan la fogosa imaginació de nostres poetes, y donan pàbul a las rondallas que ab tant de pler son escoltadas propet la llar. Qui hi veu en épocas llunyanas establert en ell lo harém del Gobernador Alarb de Barcelona, qui conta casos en San Pau succehits, que donats los vius colors ab que 'ls pintan, omplen de delit a qui 'ls escoltan.

Nosaltres ressenyada la porta, y donats aquestos curts y mal lligats datos, demaném als qui han pres la molestia de llegir aquestas ratllas, 'ns dispensin si no 'ls havém satisfet prou sa curiositat, convenuts de que, nostres desitjos eran tot lo bons que 's podia esperar.

PAU GIBERT Y ROIG.

SANT BENET DE BÀGES.

A S. Benet de Bages si no hi tens que fer no hi vages.
Si dejú hi vás, dejú te 'n tornarás.

(Refrá de la comarca.)

No molt distant de Manresa
Y ensorrat entre turons,
S' alsa S. Benet de Bages
Qu' es un monastir tot sol.
Fá de parroquia a cinch casas
Escampadas per l' entorn.

N' era 'l retiro dels monjos
Del Montserrat, ja vellets;
Quan el temps los queya a sobre
Feyan cap a S. Benet,
Y allí acabavan los dias
Veyent tant sols bosch y cel.

Solian fer bona festa
Pel jorn de S. Valentí,
Qu' es patró que ab fé veneran
Los pochs habitants d' allí.
Las donas que ab fé l' invocan
Part felis solen tenir.

Las tardors y primaveras
Baixan de pas en son fons; (1)
Allí l' hivern te nou mesos,
L' estiu ne te tres de foch:
Y los aucells que s' hi aturan
Son molt pochs qu' hi cerquen joch.

Quan bramula la tempesta
¡Válgam Dèu, que fá fredat!
Per l' escletja de las rocas
Serpeijant hi entra lo llamp,
Y 'ls vells pins tots tremoleijan
Al alé de tempestat.

Al bell mitj de la concada
Lo monastir sol s' hi veu.
Sas parets acibelladas
Com la cara d' un vellet.
Sempre apar que vage a caure
Y l' aturi 'l bras de Dèu.

Quan plany trista la campana,
Be ho sab Dèu si 'm fá enternir!
Cada cop que 'l batall pica
Greu ressó sento 'n mon pit!
N' es la veu de l' agonía
D' un segle qu' es vá morintl....

Los arbres de son boscatje
N' apart qu' esperen la mort:
La destrál que vol tallarlos
Tot lo tall s' ompla d' esmòs,
Si per memoria no hi queda
Quelcun tros en mitj del cor.

Los pastors y las ramadas
Prou ne saben be 'ls topants,
Y la gent de la comarca
Que viuhén de caritats:
Aquells minyons d' en Veciana
Tampoch s' hi perdian pas.

Las verduras de sas hortas
Son de gust y bon sabor,
L' aliment d' aquellas plantas
Fan tornar las carns de roch,
Y el vi que 's cull en sas vinyas
Sol donarne sans colors.

(1) Nou mesos d' hivern y tres d' infern.

(Refrá de la comarca.)

Del bell cim d'aquellas serras
Negre fosa n'apareix,
Lo monastí es lo cadavre,
Las montanyas las parets,
Y las boyras qu'hi devalian
La mortalla que 'l cubreix.

Tot monje que se hi tancava
Ja may mes tornava al mon,
Al entrar treyan las barras,
Per sortir queya 'l baldó,
Sols l'esperansa 'ls restava
D'esguardá 'l cel algun colp.

EMILI COCA Y COLLADO.

Febrer del 1871.

CONSISTORI DELS JOCHS FLORALS

DE BARCELONA.

Als experts y honorables trovadors de Catalunya y tots los comptats y antichs reyalmes ahont la nostra lléngua es parlada ó coneguda, 'ls set Mantenedors del CONSISTORI DELS JOCHS FLORALS DE BARCELONA, en l'any XVII de sa restauració, salut.

Pera millor cumplir com se déu la honrosa comanda que'ns féu lo respectable Cos de Adjunts, lo dia 27 de Desembre darrer, vos invitám á pendre part en los Jochs Florals de 1875, que inseguínt l'esperit de la institució y la costum llargament establerta, se celebrarán aqnest any, essent régits per lo següent cartell, desitjantvos á tots clar ingeni y alta inspiració, y esperant que no 'ns faltará á nosaltres dretura y acert pera jutjar als mes dignes.

CARTELL.

Lo dia dos, primer diumenje del mes de Maig vinent, serán adjudicats en la Festa poética dels Jochs Florals, los següents premis ordinaris y extraordinaris, als autors, que 'ls haurán merescut, de las composicions que en lo terme que mes avall se fixará, resultarán presentadas.

La primera joya, ó sia una ENGLANTINA DE OR, se donará en premi al qui haja trovat ab mes acert sobre qualsevol dels fets històrichs, usatjes y costums de la terra catalana; essent preferida en igualtat de mérit la poesia escrita en las formas narratives de romans ó llegenda.

La segona joya, que será una VIOLA DE OR Y PLATA, s'entregará al autor de la millor composició lírica, bè sia religiosa ó moral.

Lo tercer PREMI, que anomenám DE HONOR Y CORTESIA, consistent en una FLOR NATURAL, s'adjudicarà al qui haurá presentat una poesia mes inspirada sobre assumpto que 's deixa al bon gust dels trovadors.—Lo qui obtinga aquest premi deurá ferne present á la dama de sa elecció, la qual proclamada REYNA DE LA FESTA, com de antich s'acostumava, voldrá entregar las joyas als qui las hajan guanyadas.

A mes de aquests tres premis, podrá haverhi 'ls accéssits y mencions honoríficas que 'ls Mantenedors judiquen ben merescudas.

Per no haverse adjudicat l'any passat, quedan á més los següents PREMIS EXTRAORDINARIS.

UNA CIGALA D'OR, oferta pèl Sr. President del Consistori anterior, D. Albert de Quintana, al qui millor cante «la pàtria catalana, considerada en sa manera de ser moral y material dintre de la unitat dé la Nació espanyola, ab la fesomia característica que l'hi donan sas costums, la organissació de la familia, 'ls hàbits de treball «de sos habitants, y com á conseqüència, «ab l'esperit especial que la anima, en «totas las manifestacions de sa vitalitat.»

UN MEDALLÓ DE PLATA Y OR, ofert per la Exma. Diputació Provincial de Tarragona, al qui millor cante «una llegenda tradicional sobre assumptos de aquella Província.»

UN BUCH DE PLATA AB UNA ABELLA DE OR, ofert per la Societat artística y literaria «La Misteriosa», al qui presente la millor «epístola satírica moral.»

S'adjudicarà també com á premi extraordinari UN QUADRO AL OLI, ofert enguany per la Societat «La Jove Catalunya», al au-

«tor del millor «drama ó quadro dramà-tich representable en un acte y en vers.»

Las poesias y treballs haurán d' esser inédits y estar escrits en antich ó modern catalá literari de est Principat, Mallorca ó Valéncia, essentne igualment admesos en qualsevol dels dialectes del Mitj dia de Fransa, ab tal que 'ls autors, evitant la influéncia de altres idiomas extranyys al país de la llengua de Oc, procuren escriure'ls de la manera mes semblant al antich provensal ó al catalá literari.

Las composicions que obten als premis expressats deurán ser presentadas ó dirigidas al Secretari de est Consistori, Plasetta dels Cegos de la Boqueria, número 1, pis primer, ans del mitj dia del 15 de Abril vinent, [acompanyadas cada una de un plech clos que contindrà 'l nom del autor, y durá en lo sobrescrit lo títol y lema de la composició á que pertanye.

Los plechs corresponents á las poesias no premiadas serán públicament cremats, en lo dia de la festa, després de oberts y publicats los de las que haurán obtingut joya ó accésit.

Lo Consistori 's reserva per un any la propietat de las obras premiadas.

¡Qué 'l Senyor vos done á tots la llum de la inteligéncia y 'l foch del sentiment, pera cantar ab esperit ben catalá la PÀTRIA, la FÉ y l' AMOR.

Fou escrit y firmat lo present CARTELL en la Ciutat de Barcelona, als 8 de Febrer del any 1875, pèls set Mantenedors.

F. PELAY BRIZ, *President*.—ADOLF BLANCH.—CELESTÍ BARALLAT Y FALGUERA.—JOSEPH BALARI Y JOVANY.—JOAQUIM FONTANALS DEL CASTILLO.—ANTONI AULÉSTIA Y PIJOAN.—J. ROCA Y ROCA, *Secretari*.

UNA HISTORIA MISTERIOSA.

CAS SUCCEHIT EN LO SEGLE XVIII.

¿Haveu sentit may parlar del senyor Pere de l' Argenteria? Coneixel, es clar que no, perque avans, y bon xich avans, de la guerra dels francesos (vejeu si 'us parlo de temps), ja qui sab hont devia tindre 'ls os-

sos; pero, ab tot, fins avuy dia ha passat de pares á fills l' anomenada d' aquell home tingut per l' argenter mes destre dels que llavors eran á Barcelona.

Se conta d' ell qu', essent jove, va fer las joyas pera una filla del capitá general, que va casarse ab l' hereu d' una familia molt poderosa, y ja podeu peusar si n' hi hauria de tresor; pero lo millor de tot era 'l treballat, en termes que fins una vegada 'l rey las va veure, y tant se 'n agradá, que feu al senyor Pere argenter y orfevre de sa ral casa.

Pero no es per ço, no es pel mérit que li atribueix la fama ni per haver fet molt de bè (pus diuhen qu' era molt bon home) per lo que 'n parlo; una historia que 'n sabia l' avia, Deu la perdó, 'us vull contar. Escolteu.

I.

Tothom qui haja estat á Barcelona sap prou á l' Argenteria, carrer que, al igual dels d' Abaixadors, Boters y altres, prengué nom del ofici dels mes de sos habitants, y avuy per avuy, que 'ls estaments viuhen barrejats, encara té lo carrer dit prou botigas pera no fer estrany son nom. Donchs be, en lo temps de que parlo, á cosa de mitj carrer á la má de Sta. Maria, s' estava 'l nostre argenter en una casa de tres pisos, als quins se pujava per la botiga, pus no hi havia escaleta: lo primer servia d' estada, lo segon d' obrador y lo terç per mals endressos y cosas de menjar com lle-gums y fruytas que 's tenian pera l' any. Allí nasqué 'l senyor Pere, allí plorá la mort de sos pares y allí vivia fet un con-co, sens parent ni adherent, servit per una criada que li duya molta lley. Era amich de la quietut y no gens de companys, encara que prou tractivol pera ferse ben voler de tothom, especialment de nobles, capellans y frares, que tots lo coneixian y 'l tractaban ab certa distinció; pus, si be ell era molt senzill, tenia un posat que feya respecte. Fora del necessari no eixia sino de bon matí pera orejarse un xich y anar á missa, may en las horas de mes brigit y tránzit de gent; aixó si, per Corpus l' hagueran vist á la professó vestit de negre ab casaca de seda y espasa al costat, pus,

si no cavaller, era mestre del col·legi d'argenters de Barcelona.

Pero anem al cas. Lo senyor Pere era fadrí y no pensava en casarse, pus ell deya: «A la meua etat, ¿qui 'm fa cercar mals de cap? La Llucia 'm governa prou be; no 'm cal carregarme d'obligacions.» Aixís s'ho deya ell mateix; pero la dona tenia molts anys y anà perdent, perdent, fins que al amo li fou precis cercarli ajuda y li llogà una minyoneta que, poch temps després, tingué de carregar ab tota la feyna, perque la pobra vella no 's podia valer de res sino del cap, y aixís y tot, bon servey feya. Un dia s'ajagué la bona Llucia y al cap de pocas horas ja era morta. Sia del trastorn ó perque havia de ser aixís, als pochos dias l'amo també feya llit, en termes que arribá ben mal. No 'tenint altra persona, s'hagué de refiar de la noya que no hantse trovat may en res semblant no era prou pel que 's necessitava; y llavors, veient la necessitat d'una companyia arribá á sentir remordiments de no haver volgut partir sa sort ab una esposa, y fent vot á Dèu, nostre Senyor de casarse ab dona lletja y pobra, si tornava en salut. Vejam lo que n'esdevingué.

(Seguirá.)

ANTONI CARETA Y VIDAL.

LAS DOS ÓRFANAS.

¡Una almoyna, bona dona!
¡Una almoyna, bon vellet!
Una almoyna vos demano...
¡Féula per amor de Dèu!

Y la dona no 's detura;
y lo vell passa distret;
y al devall d'una porxada
la orfaneta mort de fret.

I.

Tant bon punt las estrelletas
resplandeixan en lo cel,
delx la órfana la porxada
y á n'el poble 's dirijeix
llagrimellant y esguardantne
las estrellas qu'hi há en lo cel.

Ni color té ja en sos llavis;
esmortida n'es sa veu;
per moments sembla acabarse
la existencia de son ser!
De sopte son pas detura:
remor de petjadas sent,
y una veu prop d'ella escolta
que mormola ab un jemech:
—¡Una almoyna! Soch una órfana!
Féula per amor de Dèu
á la que implorant almoyna
com vos, órfana, també,
en vá espera que l'hi allarguin
un rossegó de pa sech!

Se miran las dos; se abressan
y ensemps se donan un bes.
—¿Hont anéu? diu l'una al altre:
—Jo vers al poble qu'es veu
per si trobo qui m'aculli,
puix aquí 'm moro de fret.
—No hi anau, no, la orfaneta;
tot lo poble es un desert.
Las portaladas tancadas,
mes qu'es truqui, ningú ho sent.
Y ensemps las dos orfanetas
fent via, arribaren prest
al devall d'una porxada
tranzidas de fam y fret.
Se asentaren, se partiren
un rossegó de pa sech,
y abraçadas se adormiren
per á no despertar mes.

II.

Al sendemá en la porxada
los frets cadavres s'hi veu
de dos ninas que moriren
glassadetas per lo fret.
Y ab fúnebre só repican
las campanas del poblet,
mentres en lo cel fan festa
perque hi hán dos ángels mes.

RAFAEL TINTORÉ.

NOVAS Y CURIOSITATS.

Lo color y la forma del sombrero, distingeix de temps immemorial en la India y en lo Yhíbet, als capellans dels *lamas*. Los

Grechs y 'ls Romans segons Vinckelmann coneguèren l' us del sombrero. La invenció dels sombreros moderns s' atribueix á En Tristan de Salazar, Arquebisbe de Sens. L' us del sombrero vermell en los cardenals remonta en temps del papa Ignocent IV (1250.) Los sombreros de palla 's fabrican á Toscana desde molts segles á n' aquesta part.

L' Hotel-Dieu (hospital) de París fou fundat per sant Landry en lo segle 7 de nostra era.

Los metalls foren empleats ja, en los temps mes remots com á signes representatius de tots los valors. Moisés dihu que Abimelech va donar mil pessas de plata á Abraham. (Genesis cap. 20.) Herodoto preten que 'ls Lydios foren los primers en batre moneda. Mes tart, cada poble va marcar la moneda ab un emblema particular. A Roma no tingué circulació la plata com á moneda fins en lo any 485 de sa fundació y l' or segons Plini fins al segle següent. A mes dels metalls l' antigua Grecia com la Romana república, 's serviren de cuiros pera representar los valors.

En 864 baix lo regnat de Carles lo calvo 's comensá á marcar la moneda ab lo busto del soberá.

Fá pochs dias que han sigut trasladas desde Montjuich al museo de la Academia de Bonas Lletres, establert en Sant Joan, tres ben conservadas lápidas hebreas, que los senyors Maciá y Guí, propietaris del terreno en qu' es trobaren, han cedit á n' aquella sabia Academia.

Lo dissapte passat varem tenir lo gust de assistir á la vetllada literaria ab que inaugurá sas tareas anyals la societat *Jove Catalunya*.

Després de una ben escrita memoria del senyor Secretari Torres y Reyató, en la que se donaba comte de los treballs executats per aquella societat en l' últim any, doná lectura de un ben escrit y rahonat discurs lo senyor president, senyor Ubach y Vinyeta; seguintlo després los senyors Collell Roca y Roca, Blanch y Piera y Reventós

ab la lectura de poesías, las quals foren estrepitosament aplaudidas.

Lo senyor Ubach després del discurs de gracias invitá á tots los presents per la vetllada que avuy dia 27, tindrà lloch, pera commemorar la mort del célebre pintor En Marian Fortuny.

Ha vist la llum un tomet de poesías ab lo títol de *Cançons alegres*, original de un *fadri festejador*.

Han sigut nombrats sócis de la Real Academia de Bonas lletres de Jaqueixa Ciutat los distingits catalanistas D. Francisco Maspons y Labrós y D. Andreu Balaguer y Merino; lo primer sóci de número, y lo segon soci honorari, á los qui doném nostra mes cordial enhorabona.

Lo sumari que conté l' últim número de la important revista catalana, *La Renaixença*, es lo següent:

La influencia de Catalunya, en lo progrés de Espanya; per *A. Auléstia y Pijoan*.—Troba singular; per *Pere Alsins*.—Documents curiosos; per *Teodoro Creus*.—Caretas y disfressas; per *A. Opisso*.—Cosas del cor (poesía); per *Felip de Saleta*.—A maymia (poesía); per *Pere Güell y Forment*.—Bibliografia; per *J. Roca y Roca*.—Jochs Florals de Barcelona.—Novas.

GRA Y PALLA.

Un que se las pegaba de rich, va dir un dia á un amich seu:

—Jo no puch patir gana, porque tinch vinyas.

—¿Vinyas té? ¿y qué l' hi fán?

—Home, qu' es tonto, rehims.

—Ja veurá, no estranyi que l' hi fassi aquesta pregunta, porque 'n coneix que fán sombreros. (Aquet coneixia al sombrer de la Espasería.)

—¡Mosso! ¿Quánt val un plat d' escudella?

—Cuatro cuartos.

- ¿Y 'l such?
 —Rés.
 —Donchs pòrtam un plat de such.

EPIGRAMA.

Cert pintor de mala fama
 dos quadros me va ensenyar:
 l' un volia ser *Vulcano*;
 l' altre *Neptuno* semblar.
 Y al demanarme parer
 l' hi vaig dir:—Amich, soch franch:
 lo primer del foch es digne
 y l' altre es digne del mar.

FREDERICH ALOHAR.

Un jefe de artillería qu' estaba de guardia se passejaba tranquilament bastant apartat del cuartel.

—Escolta, tú, digué un á un seu company que passant va veurer al oficial: ¿no dius que los que están de guardia no poden allunyar-se del seu punt mes que un tiro de fusell?

—Si.

—Donchs ¿cóm es que aquest gefe se passeja per aquí?

—Home, perque creurá que essent de artillería pot allunyar-se un tiro de canó.

Un borratxo deya un dia:

—Ves si es estrany; tant que hi begut, y tot justament l' últim trago es el que m' ha fet mal.

Un home que feya cara de ser molt tonto, entrá á una botiga de robas y preguntá:

—¿Tenen unas faldillas?

—De quin modo las vol? digué lo dependent.

—Que m' estiguin be á mi.

—A vos?

—Si senyor. Com que la dona se m' ha posat las calsas, conto qu' es molt just que jo 'm posi las faldillas.

Un pagés que va venir á passar lo festa de la Mercé á Barcelona estaba llegint lo cartell dels toros.

—Tots los toreros deuen ser parents, va dir á un que estaba al seu costat.

—Per qué?

—Perqué, veig que cuasi tots se diuen *Alías*.

—Mestre, deya un home á un cassador que anaba tot carregat de aucells; ¿que son par... dals?

—No, que son per *vendrels*, respongué 'l aucellaire molt serio.

—¿No viu aquí lo fotógrafo?

—Si senyor, ¿digui?

—Venia per preguntar-li si podria retratar lo pare, pero l' hi adverteixo que 's mort.

—Y si es mort ¿cóm vol que 'l retrati?

—Ja veurá: ja porto la cédula de quant era viu y ab las afiliacions conto que li podrá pendrer las mateixas fesomías.

Sol·lució á la xarada passada.

Pe-ta-ca.

XARADA.

Tinch un *primera* á ma casa
 fermat ab *prima*, *tres*, *dos*,
 que las *prima*, *dos* y *cuarta*
 del vehinat hi jagan molt:
 l' hi solen posar un *cuarta*
 que l' adorna tot lo cos,
 perqué com que es llarch de *lut*, *dugas*
 l' hi podem donar molts vols.
 Lo *tot*, en las sagristías
 es cosa que abunda molt.

JULIÀ CARCASSÓ.

(La solució en lo próxim número.)

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA.»

R. S. y T.—Se aprofitará algun problema.—E. G. No 'l podem complaure.—Francisco Llenas.—Se insertará.—Dolors Mateu.—Fassi 'l favor de deixar-se veure per un assumpto que l' hi interessa.—J. N. V.—No podem.—J. C.—No podem, y cregui que ho sentim.—N. J. P.—Sentim dir-li, pero no no fa.—E. S.—No serveix.—T. D.—Idem.—Frederich Alohár.—Se insertará lo Madrigal.

Estampa de la Renaxensa, Montjuich del bisbe, 3.